

Sygn. akt I C 1033/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st.sekr.sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2017 r. w Toruniu.

sprawy z powództwa

P. B.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. B. kwotę 2.052,74 zł (dwa tysiące pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.096,08 zł (tysiąc dziewięćdziesiąt sześć złotych osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1033/16

UZASADNIENIE

Powód P. B. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2.249,38 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 7 stycznia 2016r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że w wyniku kolizji z dnia 7 grudnia 2015 r. uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) nr rej. (...). Pozwany przyjął odpowiedzialność cywilną za skutki zdarzenia i zakwalifikował szkodę jako szkodę częściową. Po dokonaniu oględzin pojazdu pozwany ustalił koszt naprawy pojazdu na kwotę 1.616,93 zł. Naprawienie szkody winno obejmować wymianę uszkodzonych części, robocizną i lakierowanie w kwocie 3.866,31 zł. Powód dochodzi różnicy między kwotą należnego mu odszkodowania a kwotą wypłaconą przez ubezpieczyciela.

W dniu 20 stycznia 2016 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Grudziądzu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwany (...) S.A. w W. złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenia kosztów na rzecz pozwanego.

Pozwany przyznał, iż ubezpieczał od odpowiedzialności cywilnej sprawcę szkody i wypłacił na rzecz powoda kwotę 1.616,93 zł. Wycena szkody obejmowała ekonomicznie uzasadnione koszty, konieczne do przywrócenia pojazdu sprzed wypadku.

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2016t. Sąd Okręgowy w Toruniu do rozpoznania sprawy wyznaczył Sąd Rejonowy w Toruniu

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 7 grudnia 2015r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki K. (...) nr rej. (...) należący do P. B..

Bezsporne

Sprawca kolizji posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC w (...) S.A. w W..

Bezsporne.

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 7 grudnia 2015r.

Bezsporne.

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał szkodę w pojeździe za szkodę częściową, koszt naprawy pojazdu ustalił na kwotę 1.616,93 zł i taką kwotę wypłacił powodowi.

Bezsporne.

Koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem nowych części oryginalnych z logo producenta oraz stawek robocizny w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym wynosił 3.669,67 zł.

Uszkodzone w pojeździe części nie posiadają oryginalnych alternatywnych zamienników.

Dowody: opinia biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej k. 85-91, 112-116

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy i znajdujących się w aktach szkody, opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego oraz na podstawie art. 230 k.p.c.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, poza opinią techniczną sporządzoną na zlecenie powodów, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oddalił wniosek o przesłuchanie świadków A. S. i W. P., albowiem okoliczności co do rozmiaru i charakteru uszkodzeń w pojeździe powoda zostały dostatecznie wyjaśnione w oparciu o dowód z dokumentów oraz opinii biegłego.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na dokumentach znajdujących się w aktach sprawy, aktach szkody oraz na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr inż. S. D..

Sąd uznał przedmiotową opinię za wiarygodną w całości i w pełni podzielił wnioski biegłego. Opinia ta została sporządzona w sposób rzetelny, była logiczna, spójna, nie zawierała sprzeczności. Biegły udzielił odpowiedzi na pytanie sformułowane w tezie dowodowej. Trzeba jednocześnie zaznaczyć, iż biegły jest osobą odznaczającą się niekwestionowanymi kwalifikacjami, kompetentną i posiada duże doświadczenie w sporządzaniu tego typu opinii. Nie można również pomijać tego, że biegły swoje stanowisko w tym przedmiocie sformułował po zapoznaniu się ze zgromadzoną w aktach sprawy dokumentacją oraz po dokonaniu oględzin pojazdu, a została zatem sporządzona nie na podstawie arbitralnej i formułowanej a priori oceny, lecz w oparciu o obiektywny i rzetelnie zebrany materiał badawczy, który potwierdzał prawidłowość wyrażonych przez biegłego twierdzeń.

Pozwany zgłosił zastrzeżenia do opinii. Biegły wyjaśnił dlaczego przyjął, że w wyniku zdarzenia doszło do uszkodzenia powłoki lakierowanej drzwi, wskazał, że w opinii uwzględnił wcześniejsze uszkodzenie powłoki lakierowanej poniżej listwy ozdobnej – stosując (...) (nowe za stare) w wysokości 50% w odniesieniu do lakierowania tych drzwi. Nadto biegły wskazał, że w wyniku kolizji nastąpiła deformacja głęboko tłoczonych profili błotnika co uzasadniało jego wymianę. Wbrew twierdzeniom pozwanego błotnik ten nie był wcześniej naprawiany, co wynika wprost z dokonanych oględzin pomiaru grubości powłoki lakierowanej sporządzonej przez rzeczoznawcę pozwanego.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii uzupełniającej.

Okoliczności faktyczne takie jak zaistnienie zdarzenia drogowego, posiadanie ubezpieczenia OC sprawcy szkody u pozwanego czy powstanie szkody i zakres uszkodzeń w pojeździe nie były sporne. Po za sporem pozostawała również kwota wypłaconego przez pozwanego odszkodowania – 1.616,93 zł. Sporna pozostawała natomiast wysokość należnego powodowi odszkodowania.

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Natomiast zgodnie z art. 36 ust. 1 zd. 1 Ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych /Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm./ odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Odpowiedzialność posiadacza lub kierującego pojazdem w ruchu kształtuje się na zasadach ogólnych, czyli na zasadzie winy /art. 436 § 2 k.c./, a przy rozstrzygnięciu o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c., w którym zostały określone reguły nakazujące przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego.

Szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Samo jednak wyznaczenie rozmiaru szkody nie przesądza jeszcze o rozmiarze odszkodowania; każdorazowo granice obowiązku naprawienia szkody wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek a szkodą. Ponadto, muszą być też uwzględnione okoliczności ograniczające zasadę pełnego odszkodowania wynikające np. ze szczególnej regulacji prawnej /tak z uzasadnienia wyroku SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410/.

W judykaturze przyjmuje się, iż obowiązek naprawienia szkody, powstałej wskutek wypadku komunikacyjnego, przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać /vide: wyrok SA w Poznaniu z dnia 22.02.2007, I ACa 1179/06, Lex 298601, wyrok SN z 7.08.2003, IV CKN 387/01, Lex 141410, uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103, orzeczenie SN z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88, niepubl./.

Zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego /restytucja naturalna/, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Zamierzonym skutkiem wyboru przez poszkodowanego restytucji naturalnej jako formy odszkodowania jest zamiar odzyskania takiej samej sytuacji w dobrach i interesach prawnie chronionych, jak ta, która istniała przed wyrządzeniem szkody. Dlatego zasadnie można przyjmować, iż cechą charakterystyczną tej formy odszkodowania jest dążność do naprawienia poszczególnego naruszonego dobra lub interesu, w przeciwieństwie natomiast do rekompensaty pieniężnej, która pozwala wyrównać szkodę rachunkową w całym majątku /zob. T. Dybowski, System pr. cyw., t. III, cz. 1, s. 288, za K. Zagrobelny [w] E. Gniewek, Kodeks cywilny komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2006, str. 549/.

W przypadku likwidacji szkód komunikacyjnych z OC sprawcy szkoda może zostać zakwalifikowana jako szkoda częściowa bądź całkowita.

Szkoda całkowita występuje wówczas, gdy pojazd uległ zniszczeniu w takim stopniu, że nie nadaje się do naprawy, albo gdy koszty naprawy przekroczyłyby wartość pojazdu w dniu likwidacji szkody. Szkoda częściowa zaś ma miejsce wówczas, gdy uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy, a koszt naprawy nie przekracza wartości w dniu ustalenia przez zakład ubezpieczeń tego odszkodowania. W przypadku wystąpienia szkody częściowej zakład ubezpieczeń jest zobowiązany do pokrycia kosztów dokonanej naprawy.

Powód żądał zapłaty reszty sumy pieniężnej w wysokości 2.249,38 zł tytułem naprawy pojazdu. Jak już wyżej wspomniano pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, natomiast sporna była wysokość odszkodowania.

Koszt naprawy pojazdu z zastosowaniem nowych części oryginalnych z logo producenta oraz stawek robocizny w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym wynosił 3.669,67 zł. Z akt sprawy wynika jednoznacznie, że uszkodzone w pojeździe części nie posiadają oryginalnych alternatywnych zamienników.

Reasumując, powodowi należało się odszkodowanie za szkodę w pojeździe w wysokości 3.669,67 zł stanowiące równowartość kosztów naprawy pojazdu. Tym samym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz kwotę 2.052,74 zł, będącą różnicą pomiędzy kosztem naprawy pojazdu 3.669,67 zł, a dotychczas wypłaconym przez pozwanego odszkodowaniem w wysokości 1.616,93 zł.

W pozostałej części Sąd oddalił powództwo.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu.

Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (pozwany nie podnosił, a nadto nie wykazał, aby termin ten uległ przedłużeniu o dalsze 14 dni w związku z zaistnieniem sytuacji, o jakich mowa w art. 817 § 2 k.c.). W przedmiotowej sprawie pozwany został zawiadomiony o zdarzeniu w dniu 7 grudnia 2015 r. Wobec tego zgodnie z art. 111 § 1 i 2 k.c., termin 30 dniowy do spełnienia świadczenia z tytułu naprawy pojazdu upłynął z końcem dnia 6 stycznia 2017r., dlatego też odsetki były należne od dnia następnego, tj. 7 stycznia 2016r.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. Powód przegrał proces jedynie w niewielkiej części. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu w kwocie 1.096,08 zł., w tym kwotę: 113 zł tytułem opłaty od pozwu, wykorzystaną zaliczkę na biegłego 983,08 zł.